

Лесь Подерв'янський

Множення в умі, або Плинність часу

Збірник

Множення в умі, або Плинність часу

ДІЙОВІ ОСОБИ

Арнольд, людина-крокодил.

Феофан, людина-сітка.

Борис, людина-пташеня.

Сабур, людина-скамійка.

Кербабай, людина-двері.

Максуд, людина-крейда.

Пліт. На ньому знаходяться всі вищезгадані дегенерати. Мимо них проплива середньоросійський пейзаж так, що здається, ніби пліт пливе. На плоту встановлено іржавого залізного листа з крейдяним написом: «25,4x16,4», біля листа стоїть Максуд і множить.

Арнольд (повзе на животі вздовж плота). Води кругом, твою матір у кишки!

Борис (сидить навкарачках і помахує коротенькими ручками, широко роззявляючи рота). Поналивало, мабуть.

Феофан (стрибає по плоту неприємними стрибками). Поналивало, поналивало, салабон!

Сабур (стоячи раком). Може, десь труби прорвало?

Феофан. А тебе хто пита? Раз переїбу, й харош.

Максуд множить. Сабур ніяково мовчить.

Феофан. Що мовчиш? Шо не ясно? Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур швидко відчиняє Кербабая, який скрипить, і знову становиться раком. Максуд витира те, що помножив.

Арнольд(сіда на Сабура). І нахуя отой мудак множить? (Показує на Максуда.)

Феофан (ада на Сабура). Щоб було дохуя.

Борис(противним пісклявим голосом). Мамка кудись залетіла під три чорти, а я тут сижу і їсти хочу.

Арнольд (Феофану). Накрий його, щоб не пиздів.

Феофан накрива Бориса своїм тілом. Деякий час тихо, тіки Максуд страшно стучить крейдою по залізу.

Арнольд (Сабуру). Закрий Кербабая, дме!

Арнольд важко плюхається з Сабура і повзе вздовж плота. Сабур зачинає Кербабая, який знову скрипить. Максуд множить. Весь цей час Феофан стоїть раком, накриваючи Бориса.

Феофан. І довго мені отак стоять?

Кербабай рипить. Максуд стучить крейдою по залізу.

Арнольд. Вже весь пліт обповз, твою мати у кишки!

Борис (з-під Феофана). Я манава оце повзаня! Я їсти хочу!

Арнольд. Ти диви, його накрили, а він пиздить!

Сабур. Ач, який! їсти хоче! А ми не хочемо?

Феофан. Салага хуєв! Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур відчиняє Кербабая і знову становиться раком. Кербабай рипить. Максуд витира те, що помножив, здирає ржаву дошку і пиздить її ногами. Всі з пострахом дивляться на Максуда. Максуд викида дошку у воду, де вона тоне. Зачинає Кербабая, садиться на Сабура і витирає піт.

Максуд. Піздець.

Всі з пострахом дивляться на Максуда. Пліт пливе.

Завіса

П'ять хвилин на роздуми

П'єса без дійових осіб

На сцені середньовічна ратуша, зроблена в стилі сталінського бароко. На ратуші великий годинник із знаками Зодіаку та різною іншою хуйньою. Посередині годинника стирчать гарні скульптури робітника і колгоспниці. В руках у робітника – молоток, в руках у колгоспниці – серп.

Стрілки на годиннику показують без п'яти дванадцять. Перед ратушею великий майдан, на майдані натовп. Натовп терпляче слухає набридливе тікання годинника, уважно спостерігаючи красиві золоті стрілки, зроблені в виді гарних пшеничних колосків.

Повільно спливає одна, друга, третя, четверта хвилина. Коли, нарешті, стрілки з

колосками наближаються до цифри дванадцять, натовп іздає страшне стате мичання, і, одночасно з тим, красивий золотий робітник на годиннику з усією силою пиздить молотком по пиці гарну золоту колгоспницю. яка, в свою чергу, пиздить робітника серпом по яйцях.

Роздається голосний дзвін. Стате мичання натовпу переходить у страшне ревіння. І саме в цю мить дверцята на годиннику відчиняються і з них виходить Сталін.

Він позолочений і пофарбований. В одній руці у нього трубка, в другій – знак Зодіаку. Зі рта Сталіна іде дим.

За Сталіним виходять Маленков, Каганович, Ворошилов, Будьонний, Хрущов, Берія і інші – всього дванадцять штук.

Всі вони, за вийнятком Хрущова, тримають в руках знаки Зодіаку. У Хрущова в руці – здоровенна кукурудза. Під звуки приємної часової музики вони пропливають з одного віконця в друге. Годинник б'є дванадцять разів. З останнім ударом дверцята на годиннику страшно захлопуються і натовп падає на коліна. Серед мертвої тиші чути приємний кацапський голос:

«Московское время – дванадцять часов».

Завіса

Дохуя масла

На сцені стоїть гидко розкрашений кіоск з продавцем всередині, біля кіоска стоїть купка мудил і жде трамвая. Раптом прибігає захеканий мудило і врізується головою в кіоск.

Мудило в цигейковій шапці. Што таке? Што, спокійно ходіть не можете?

Захеканий мудило (лежачи долі). Там дохуя масла!

Всі мудила. Де?

Захеканий мудило. Там! (Помирає.)

Вбігає другий мудило, він кулею прошиває стоячих мудил і зникає.

Мудило в картузі (шуткує). Скорость охуєвающа.

Мудила, які стоять поруч, тупо сміються.

Мудило в блестящому пальті (впевнено і різко). Там масла дохуя!

Мудило в блестящому пальті зникає в напрямі, в якому, по його підставі, знаходиться дохуя масла.

Мудило в спортивних штанцях з авоською. Люда, шо ми стоїмо? Щас, знаєш, скіки долбойобів набіжить?

Мудило в спортивних штанцях і Люда зникають.

Вбігає зразу п'ять здоровенних мудил, вони несуть мішки, повні масла, а в зубах у кожного стирчить по цілій пачці. Мудила насилу совають язиками, силячись його прожувати, при цьому вони противно плямкають.

Один з мудил. Ето кайф, марожено!

Всі остовпіло дивляться їм вслід і стоять, мов хворі стовбняком.

Мудило в цигейковій шапці (раптово скаженіє). За мной!

Натовп, спотикаючись, несеться за ним, чути страшенне ревіння, переходяще в жіночий зойк. Продавець висовується з кіоска до половини і з заздрістю дивиться їм вслід. З того боку, де знаходиться масло, йдуть молодцеваті мудила. У них масні їбальники, в руках вони тримають носилки. На носилках лежить дохуя масла. Зверху, прямо на маслі, лежить ще один мудило, він блює маслом вниз.

Продавець. Шо з ним таке?

Мудило. І з тобою, дед, таке буде, еслі дохуя масла з'іси.

З того боку, з якого прийшли мудила, чути дике ревіння і зойки, де-по-де мимо кіоска швидко проносяться все нові і нові орди любителів масла. Входять мудило в спортивних штанцях і Люда, вони повзуть раком, згинаючись під маслом.

В очах у них щастя.

Мудило в спортивних штанцях. А я тебе говоріл, што когда-нібудь етот день настанет, ето будет, а ти не веріла.

Люда. Якщо б знати, можно було б на тачці под'єхати. Я їбала його так тачіть!

Входять три мудила, вони несуть мудила в блестящому пальті, вмурованого в масло.

Мудило в блестящому пальті. я всіх вас їбав, подонки, семеро на одного, фашисти прокляті!

Мудила посміхаються.

Один з мудил. Будеш піздеть, ми тебе і голову в масло засунем.

Продавець. Хлопці, шо ви з ним зделаете?

Мудила (регочуть). Кастріруем нахуй.

З іншого боку до кіоску рессю надбігає агресивна старушка.

Агресивна старушка (до старого). Шо сідіш, старий поц?

Продавець кидає на старушку іспуганий погляд. Старушка убігає, погрожуючи старому кулаком. Згинаючись під маслом, проходить підрозділ виховательок дитячого садку. За ними з куском масла в зубах повзе мудило в цигейковій шапці. Одна нога в нього безпорадно волочиться по асфальту.

Мудило в цигейковій шапці. Дівчата, задеріть спідниці, масла дам. (Регоче.)

Одна з виховательок метко жбурля чималий шматок масла йому в голову. Мудило в цигейковій шапці іспускає здавлений зойк і здихає. Входить дебела жінка з вусами,

бородавками і куснем масла під пахвою.

Жінка до продавця. Арон, збирайся додому, сьогодні я тобі на вечерю гарненько засмажу шматочок масла. (Помічає труп мудила, який перший приніс звістку про масло.) Арон, хто це?

Арон. Він помер. Дай йому трохи масла, він його любив.

Опасиста жінка відрізає шматок масла і кладе в зуби мертвому мудилу. Арон виходить з кіоска і зав'язує двері на дрiт, ніг у Арона немає. Замість ніг у нього маленький возик і два утюжки. Підходить трамвай. Він абсолютно пустий і блакитний. Арон і дебела жінка неквапливо прямують на зупинку. Крім них в трамвай ніхто не сідає. Сідаючи в двері, дебела жінка бере Арона під пахву і разом з Ароном і маслом сідає в трамвай. Трамвай, подзенькуючи, повільно суне в блакитну далечінь під натхненні звуки полонеза Опнського і здавлені крики любителів масла.

Завіса

Тріасовий період, або Пригоди хтивих павіанів Борі і Жори

ДІЙОВІ ОСОБИ

Боря і Жора, хтиві павіани.

Ріта і Чіта, цнотливі шимпанзе.

Ганна Петрівна, мати Ріти і Чіти.

Гаврило, орангутанг-збоченець.

Кирило, динозавр, хворий на сухоти.

Микола Петрович, саблезубий ягуляр.

Гриша, птеродактіль.

Дія відбувається в тріасовий період у світі тварин. Декорації на сцені зображують собою тріасовий період. По сцені лазять динозаври, літають птеродактілі і всяка інша сволота. Входять Ріта і Чіта, дві цнотливі шимпанзе.

Чіта. А міне він понравився – хоть і не воєнний, а всьо равно інтересний мужчіна.

Ріта. Я єму говорю: «Скажете, как ви думаєте – слово «хуйня» мужского рода чи женского?», – так он аж покраснел. Хороший мужчіна, скромний.

Входять Боря і Жора, хтиві павіани.

Боря. Глянь, Жора, які пацанкі.

Жора. Одразу видно, що целочки.

Боря. Це шимпанзи, я їх знаю. В мене була одна, коли я на Карпатах був, так она у мене...

Жора. Я знаю, Боря. Представь собі, що я от етого не балдею.

Боря. Дівчата, ану катай сюда, дядя фокус покаже!

Ріта і Чіта підбігають ближче.

Чіта. А ви умеєте?

Жора (становиться раком). Нет нічого проще: ейн, цвей, дрей!

На слові «дрей» прилітає птеродактіль Гриша, хапа хтивого павіана жору за бордову сраку і зникає в невідомому напрямку.

Боря (філософськи). жора хотів вам показати фокус, який називається «северное сіяніє».

Ріта і Чіта. Як інтересно! Чем ето достігається?

Боря. Сракою.

Дійсно, срака Борі схожа на вищезгадане природне явище без всяких фокусів. Входить Ганна Петрівна, мати Ріти і Чіти.

Ганна Петрівна. Дівчата, ану бистро додому! Всьо гніздо ватою попаскудили!

Боря. Мамаша, то, що ви прийшли, – ето прекрасно! Ми з вами сейчас заделаем шведський секс.

Ганна Петрівна. Ооо-о, Швеція!

Ганна Петрівна зводить очі догори і падає, знепритомнівши.

Павіан Боря хтиво кричить. Входить Гаврило, орангутан-збоченець.

Гаврило. Кого я віжу, Боречка, дарагой! Какімі судьбамі? Падайді сюда, я тебя пацелую.

Гаврило лізе до Борі, прицмокуючи слюнявими губами.

Боря. Дорогой, я от етого совершенно не балдею, мені це огидно.

Гаврило (слюняво). Напрасна, Боречка, на природу б поїхали з тобою, шашличок би зажарілі, музика, шампусік... І хуночок з собою би взяли в багажник, я б їм всі волосікі пообривав...

Входить Кирило, динозавр, хворий на сухоти.

Кирило (сам до себе). Помирать скоро буду, вже сил моїх нету.

Орангутанг Гаврило (до Кирила). Каво віжу, дарагой, іді сюда, я тебя пацелую в твой длінний хвост!

Орангутанг Гаврило зі спритністю, не сумісною з його млявими повадками збоченця,

заскакує верхи на Кирила і робить похабні телодвіженія.

Кирило. Заїбали прокляті лікарі. Сил моїх нету ето терпеть. А в больницу всьо равно не лягу.

Кирило помічає Гаврила у себе на хвості, ковтає його і голосно чавкає.

Кирило (до Борі). А ти хто? Може, ти тоже доктор? Тада скажи їм, шо пусть оні всі у мене отсосуть, чим я в їхню больницулягу.

Боря (злякано). Уже сосу, дядя, сейчас всьо заделаем в лучшем віде, как ви хатіте!

Кирило. Падонок, тебе учіться нада, а ти чим займаєшся?

Боря (кричить в статевому жаху). Дядечка, неїжте, я вам северное сіяніє покажу!

Боря стає раком і робить спроби показати динозавру «северное сіяніє», але Кирило ковтає його, а заразом і Ганну Петрівну з Рітою і Чітою.

Входить Микола Петрович, саблезубий ягуляр.

Микола Петрович. Я тобі, Кирило, давно уже казав, щоб ти не харкав в общественному месте, а складавав акуратно, в платочек чи в бумажечку, а то я, кажется, мери прийму.

Кирило (з іронією). Шо, может, в суд на меня подаш?

Микола Петрович. Суд не суд, а хуйово будет, Кирило не-знаю-як-по-отчеству...

Кирило. Моїсейович.

Микола Петрович. Кирило Моїсейович, я в останній раз попереджаю.

Микола Петрович, спритно граючись м'язами і іклами, рисю біжить в хащі тріасового періоду.

Кирило Моїсейович (іронічно). Спортсмен! Широкі плечі, узкій лоб – тьху, долбойоб.

Кирило Моїсейович уходить. З доісторичних джунглів чути його сухотний кашель. Деякий час нікого немає, якщо не враховувати, що по сцені весь час повзають здоровенні змії. Раптом прилітає птеродактіль Гриша з хтивим павіаном Жорою в дзьобі і кидає його згори вниз.

Гриша. Пішов на хуй.

Гриша грізно клацає дзьобом і улітає. Жора зі стуком падає на підлогу.

Жора. Какая сволочь, шо я ему сделал, за шо он меня так одпиздив?

Жора плаче.

Завіса опускається, із-за завіси чути Жорин плач.

Піздець

(присвячується творчим спілкам)

ДІЙОВІ ОСОБИ

Магарич, митець.

Омелян Косопизд, митець.

Харитон Уйобищенко, митець.

Назар Сівуха, митець.

Альфред Залупенко, митець.

Люда, вагонна провідниця, котру всі вищезгадані митці їбуть іноді по черзі, а іноді так.

Гаврюша Обізнянов, інженер.

Степан Срака, головний інженер.

Шльома Гомельський, науковець.

Роже Гароді, французький буржуазний націоналіст.

Пророк Самуїл, старий жид.

ДІЯ ПЕРША

На сцені стоїть товарний вагон. На дверях у вагона крейдяний напис « $E = mc^2$ », трохи вище написано «Ніщо нікуди не зникає і нізвідкіля не береться». Підпис – «Ломоносов». Ще нижче написана непристойна похабень. Двері старанно закриті і прикручені дротом, із-за дверей чути приглушені голоси.

Перший голос. І от уявіть собі, ця людина уходить, і ви залишаєтесь з нею удвох, а у вас в руках немає нічого, крім старого дерев'яного корита.

Другий голос. З цього місця, будь ласка, з подробицями, Альфред Юхимович.

Перший голос. Перш за все, ви сците в корито.

Третій голос. Воно ж діряве, Альфред Юхимович.

Четвертий голос. Замовч, не пизди, слухай, що розумна людина каже.

Голос Альфреда Юхимовича. Повторюю ще один раз для тугодумів, ви сците в корито, шановний, а потім ставите її туди обома ногами.

Другий голос (хрипко). Шо, одетую?

Голос Альфреда Юхимовича. Звичайно ні, пан Сівуха, голісіньку.

Третій голос. Тю, навіщо таку хуйню робить, підійшов ззаду та засунув.

Четвертий голос. Ти, Косопизд репаний, замість багато пиздїть, учився б у старших людей.

Третій голос. Та я їбу.

Голос Альфреда Юхимовича. Спеціально пояснюю для дітей природи: моча активізіруєт ерогенні зони у жєнщїни на п'ятах.

Голос Косопизда. Тю, яка іще зона, блядь, коли она і так мені кажну ніч сниться.

Четвертий голос. Та не пизди, дай послухать.

Голос Альфреда Юхимовича. Тантра, нахуй.

Голос Назара Сївухи. Я вас прошу, не отвлекайтесь, шановний Альфред Юхимович.

Голос Альфреда Юхимовича. Я акцентірую ваше вніманіє, господа. Жєнщїна при цьому приходить в состояніє статевого збудження.

Голос Назара Сївухи. Як ви сказали, Альфред Юхимович? Повторїть.

Альфред Юхимович. Статевого збудження, пизда очката! І саме в цюмить, господа, ви вказівним і безіменним пальцями намацуєте у неї подколенну ямку і починаєте її лизати, весь час піднімаючись язиком все вище, вище і вище.

П'ятий голос. І так до самої сраки. Га-га-га-га!

В вагоні роздаєтсья тваринний регїт.

Голос Альфреда Юхимовича. Саме в цю хвилину, любі друзі, до вас приходить довгождана ерекція.

Голос Назара Сївухи. А якщо не приходить, Альфред Юхимович, тоді що робить?

Голос Омеляна Косопизда. Тада нада воду злівать.

Входить Люда, одягнута вагонною провідницею. В руках у неї підніс із іжею Вона разкручує дрїт на дверях, водночас відчиняє їх і зникає в темній пащі товарного вагона.

Голос Омеляна Косопизда. Скіки тєбя ждать можна, курва?

Голос Харитона Уйобищенка. Знов макарони, блядь?

Голос Альфреда Юхимовича. А бацили шо, нема?

Голос Назара Сївухи. Та не чавкай ти, чучундра йобана.

Голос Магарича (чавкання).

Деякий час з вагона долинає тіки чавкання, стукїт алюмінієвих ложек та реплїка Омеляна Косопизда: «Давай кампот, нахуй». Трохи згодом ми чуємо хтивий голосок Назара Сївухи: «Люда, ти готовая?», якесь таємниче шарудіння. За декілька хвилин Люда виходить з товарного вагона, держачи акуратно складену стопку із алюмінієвих полумисків. Вона поправляє зачіску, надїває формений берет і закручує двері на дрїт. З товарного вагона чути, як хтось сито ригнув і веселий регїт. З усього видно, що його мешканцям живеться гарно і весело. Входить Гаврюша Обізнянов і Степан Срака, поглиблені в свої інженерні факти і розрахунки. Вони зайобані і закомплексовані.

Гаврюша Обізянов. По нашим даним, якщо будівництво не наїбнеться зараз, воно обов'язково наєбнеться в наступному кварталі.

Степан Срака (налякано). Шо тада буде, Гаврюша?

Гаврюша Обізянов (спльовує). Тюрма, нахуй.

Голос Альфреда Юхимовича. Так от, друзі мої, еслі с женщиной правильно обращаться, она становітся вже не женщиной, а сімфоніей етого, как его?

Голос Магарича. Брамса.

Голос Альфреда Юхимовича. В пизду того Брамса! Ото пизданув, як в лужу пьорднув.

З вагона знов чути, як хтось сито ригнув. За цим голос Омеляна Косопизда: «Макарони, блядь».

Степан Срака (пошепки). О де кайф ловлять!

Гаврюша Обізянов (до Люди). Хто там у тебе?

Люда. Митці.

Гаврюша Обізянов. Які митці?

Люда. Разні. Один з бородою, один бритий, ще два з вусами, один очкарік – пацан ещьо.

Степан Срака. Й що вони роблять?

Люда. Макарони їдять. У суботу і неділю замість кампота – кохве, горілка – по святам.

Гаврюша Обізянов. А бацила?

Люда. Бацилу раніш давали, щас – ні.

Степан Срака (рішуче). Все одно заїбісь жизнь. (До Люди.) Відкривай, блядь.

Люда. А може, не треба? Вони битись будуть.

Степан Срака. Та, один хуй, раз живьом. Ех, жизнь хуйовая!

Степан Срака і Гаврюша Обізянов штурмом беруть вагон, але негайно отримують пизди і відкочуються назад.

Степан Срака. Пустіть, друзі, ми більше не будемо.

Голос Магарича. Тобі, я бачу, мало пизди получить, ти щей хочеш, щоб тебе і в сраку виїбли. Закрий двері, бздить.

Степан Срака. Ібіть куди хочете, хлопці, тіки пустіть. Парашу буду виносить, бля буду.

Голос Харитона Уйобищенка. А шо, можна пустить, хлопці, оно інженери, як цуценята, скавучать, та так весело робиться. А набридне, то придушим та й викинем к хуям.

Альфред Залупенко. Правильно, хлопці, нехай лізуть.

Омелян Косопизд. Человек человеку друг, товарищ і брат.

Гаврюша Обізнянов і Степан Срака залазять до товарного вагона і зникають в п'їтьмі. Люда знов закриває двері на дріт.

Голос Магарича. А ти, курва, якщо кого-небудь впустиш, я тобі гланди через сраку вирву.

Люда уходить, подзенькуючи пустим посудом.

Голос Альфреда Юхимовича. На чьом ми зупинились, господа?

Назар Сівуха. На сімфонії Брамса.

Альфред Юхимович. В пиздутого Брамса. Ви, пане Сівуха, краще слухайте уважно і занотовуйте до цитатника, бо ви нехуя єщю житні не знаєте. От вчора, після вечері, вам звонила якась ля рва, мол, так і так, кидай все, приїзжай їбати. Так що ви зробили? Ви ж затрусилися, мов скажений, і давай у двері гупати, шо мало окулярів не побили. Так добре, шо у мене шпріц всегда наготове. От ви, Косопизде, от шоб ви зробили на місці пана Сівухи?

Голос Косопизда. Та я б її вбив.

Альфред Юхимович. Чули, пане Сівуха? Шо не ясно?

Степан Срака (запопадливо). А шо у вас в ампулі для шпріца, Альфред Юхимович?

Альфред Юхимович. Чом не сказать? Скажу. В одній ампулі – семенна витяжка бобра, в другій – всяческіє імунодепресанти.

Степан Срака (у захваті). Які люди, Гаврюша, які люди! А ми цілу жизнь їбемось, як кроти, як та мушка, літаєм.

До вагона кілька хвилин тому підійшов Шльома Гомельський, науковець, і з цікавістю прислухається до бесіди, яка плавно тече в своєму звичайному руслі.

Альфред Юхимович. Або ви візьміть таку штуку, як танці. Щас кожен мудац сам по собі танцює, руками і ногами махає, в спотіє весь, а в нагороду хіба шо запалення легенів схопить. Між тим, чоловічий піт – то ценна сировина. Тож замість руками махать візьми платок, та зажми його під пахвою і так танцюй, шоб добре потом просяк.

Голос Магарича. Гі! Ото не хуйово!

Альфред Юхимович. Як харашо просякне, то зараз їм тьолці мармизу витри і, щітай, дело в шляпі.

Голос Косопизда. Тю, а ця хуйня навіщо?

Альфред Юхимович. Вона раз нюхне – і їй піздец, від ерогенних зон носа імпульс іде до статевого центру збудження, тільки й роботи, шо до кущів дотягнути.

По очкастому і веснянкуватому обличчі Шльоми Гомельського, який припав вухом до вагона, обільно текуть сльози і слюні.

Шльома Гомельський (крізь сльози щастя). Хлопці, пустіть.

Голос Альфреда. Іди в лабораторію, жидок, тут своїх дохуя.

Шльома Гомельський (вражений такою принциповістю). Звідки ви знаєте, дядя?

Альфред Юхимович. Я знаю, бо я життя прожив. Пиздуй, тобі кандидатську їбошить нада.

Шльома (схліпує). Ібав я ту кандидатську.

Альфред Юхимович. Ти шо не хочеш 150 карбованців получать? Ні, ви бачите таке? Савсем абарзел пацан!

Шльома плаче, його ридання гнітюче діє на сидячих в вагоні, вони зловісно мовчать.

Омелян Косопизд (жорстоко). Нічого, нехай поплаче, потім піде собі обрізаніє зробити, мацю зажере і буде банкувать.

Альфред Юхимович. А шо, може, візьмем жидка?

Харитон Уйобищенко. Та якщо не буде багато пиздіть, то нехай лізе. Мені шо?

Косопизд. Пайка зменшиться.

Назар Сівуха. Жиди такі хитросракі, заждіть, вони не тіки шо макарони, вони й сайри дістануть.

Альфред Юхимович. Сайра хай вас неїбе, пан Сівуха, вам її все одно неїсти. (До Шльоми.) Давай, жидок, розкручуй дрота і хуярь сюди, ми тобі посвященіє в митці зробимо.

Шльома відкручує дрота і залазить до вагона, де його відразу ж починають пиздити любителі цієї справи Магарич, Омелян Косопизд і Харитон Уйобищенко.

Гаврюша Обізнянов. Нада двері якось закрутить, це ж не богадельня, шо вони все лізуть і лізуть.

Альфред Юхимович. Нехай Люда обід принесе та закрутить.

Входить Роже Гароді, французький буржуазний націоналіст. Він у шикарному фланелевому костюмі з гарним капелюхом на голові.

Роже Гароді (стука по вагону). Вилазь, хлопці! Свобода прийшла!

У вагоні мовчать.

Роже Гароді. Харош хнюпитись, хлопці, на волі харашо – пташки, жито, квіточки, дівчата, шо хочеш, те й малюй, всіх, куди хочеш, туди і посилай.

Степан Срака (пошепки). Явна провокація, хлопці. Ми виліземо, а він хвись, і сам залізе, та й буде макарони один за всіх наябувать.

Альфред Юхимович (до Роже Гароді). А бацилу даватимуть?

Роже Гароді. Ні, бацила тільки в бога і в начальства.

Магарич. Ну, то йди кхуям звідси.

Омелян Косопизд. Нас агітірувать, нахуй! Ми самі кого хочеш загітіруем.

З вагона вилітає каменяка і збиває з Роже Гароді капелюх. Роже Гароді похлоливо тікає.

Входить якийсь дідуган з довгими пейсами, одягнутий в лапсердак. Поверх лапсердака у дідугана яскрава кацавейка залізничних робітників. В руках у дідугана кувалда і лом.

Голос Магарича. Діду, закрутіть дрота нахуй, бо сквозить дуже.

Дід мовчки закручує вагона на дрiт і починає кувалдою методично вибивати утюги, завдяки котрим вагон стоїть на місці.

Голос Харитона Уйобищенка. Дедушка пацаватий, і ото ему нада отак ібошить!

Магарич. Амбальний дідусь, мабуть, і хуй ще стоїть. Стоїть хуй, діду?

Дід (продовжує роботу). Стоїть, стоїть, синку. Дай боже, щоб і у тебе так стояв.

Омелян Косопизд. Ото, ніхуя себе, дедушка барзєєт. А як звать тебе?

Дід (продовжує роботу). Як звать? А Самуїлом.

Харитон Уйобищенко. Тоже жид, значить. Жидів розвелось, я їбу.

Самуїл (продовжує роботу, холодно). Да, багато жидів.

Омелян Косопизд. У нас тут тоже єсть.

Назар Сівуха. Ги! Самуїл! Може, ти пророк Самуїл?

Самуїл (просто). Да, я пророк Самуїл.

Альфред Юхимович. Ото нехуйово. Ну прореки, шо з нами буде?

Пророк Самуїл. А шо буде, нічого не буде, піздец буде.

З цими словами Самуїл вибиває останній утюг, вагон зривається з місця і швидко зникає з очей. Входить Люда, в руках у неї полумиски з макаронами і компотом.

Люда (завмирає на місці). А де ж вагон, де хлопці?

Пророк Самуїл. Где, где, в пізде. Смотриеть нада.

У цю ж мить з того боку, куди їхав вагон, роздається страшний вибух. Люда раняє полумиски.

Пророк Самуїл. Какая ви нервная, я їбу!

Завіса

Бур'ян

Перший веронець: Шоб ти іззів та не пиздів!

Другий веронець: Я – тарілку супу, а ти – кінську залупу!

В. Шекспір. Два веронца

ДІЙОВІ ОСОБИ

Харитон, долбойоб.

Калістрат, венеріческій недоносок.

Миرون, упіздень.

Матвій, підарас.

Семен, уйобок.

Руслан, людина-читанка.

Дзвін, дзвін.

Осінне узлісся, над яким літають ворони.

Дзвін. Бам-м-м-мммм!

Входить Матвій.

Матвій (задоволено). Оце так йобнуло.

Входить Семен.

Семен (сам до себе). Скоро цього лісу не буде. Порубаємо з хлопцями к йобаній матері, бля буду!

Матвій (сам до себе). Трохи зачекаю. Може, ще йобне.

Дзвін. Бам-м-м-мммм!

Входить Калістрат.

Калістрат (сам до себе). Йобані підараси, прийшли і стоять. А читати, мабуть, і не вміють.

Дзвін. Бам-м-м-мммм!

Матвій (задоволено). Знову йобнуло.

Калістрат. А нумо, хлопці, хто читати вміє?

Дзвін. Бам-м-м-мммм!

А трохи згодом:

Тра-та-та-та! (З лісу чути автоматну чергу.)

Входить Харитон з автоматом.

Харитон. Зараз всіх повбиваю, нахуй!

Калістрат. а ти хто?

Харитон. Харитон я, нахуй.

Калістрат. А я – Калістрат.

Харитон. Не їбе, шо ти Калістрат.

Харитон строчить з автомата у Калістрата. Калістрат падає.

Дзвін. Бам-м-м-мммм!

Матвій. А хто чув, як зараз йобнуло?

Харитон. Йобнуло, не йобнуло – заїбав!

Харитон строчить в ліс з автомата.

Семен. Я пішов ліс рубати. Хлопці, хто зі мною?

Ніхто не звертає на Семена уваги.

Калістрат (лежачи долі). Як мамка заміж виходила, батько казав: «Як син буде – то Калістратом назви».

Харитон. Кого це їбе?

Харитон строчить в небо з автомата.

Дзвін. Бам-м-м-мммм!

Входить Мирон.

Мирон. Сюда Руслан іде. Зараз всі пизди гарячої скуштуєте.

Входить Руслан. Це здоровенна книга з ногами і руками.

Він іде, швидко перегортаючи сторінки і читаючи сам себе.

Руслан все ближче і ближче підходить.

Руслан. Шо позбиралися? Пизди захтіли?

Всі стоять мовчки і винувато дивляться вниз.

Руслан. Йобані шакали! Читати хто вміє?

Всі стоять мовчки і винувато дивляться вниз.

Харитон. Калістрат уміє. Умієш, Калістрат?

Калістрат мовчить.

Матвій. Він напиздів.

Руслан. У колону по два – шикуйсь! Пправе плече вперед, кроком руш!

Всі, в тому числі і Калістрат, слухняно виконують накази Руслана.

Руслан. Рота, запевай!

Всі запевають. І пісня у них виходить така:

Ой, помню, помню я той час,

Ти плакала за мною

І на прощання раз у раз

Махала хустиною...

Загін під проводом Руслана іде до лісу і зникає в ньому. З лісу чути автоматну стрілянину.

Дзвін. Бам-м-м-мммм!

З лісу виходить Руслан з автоматом.

Руслан. Оце так йобнуло.

Завіса

Кам'яний долбойоб

П'єса про Дон Жуана

ДІЙОВІ ОСОБИ

Дон Жуан, долбойоб звичайний.

Кам'яний Долбойоб, долбойоб гранітний.

Донна Ганна, клімактерична сука.

Донна Ельвіра, стара німфоманка.

Зганарель, шофер Дон Жуана.

Сторож трупарні.

Труп, що ожив.

Чорт

ДІЯ ПЕРША

На сцені немає абсолютно нічого. Раптом приїжджає на машині Дон Жуан. Дон Жуан гарно вбраний в стрій чорношличного гайдамаки – на ньому нова прекрасна свитка, жупан і шапка з барана. З Дон Жуана звисають різні предмети, в числі яких шабля, люлька, маузер і бінокль.

Зганарель. Куди тепер їхати, пане отаман?

Дон Жуан. До батька в ставку. (Сплювує у вікно машини.) Сплюндрували неньку, нахуй!

Машина, керована Зганарелем, зникає.

ДІЯ ДРУГА

Трупарня. Біля трупарні на ослоні сидить сторож і спить.

На цинкових столах лежать трупи. Раптом один труп повільно встає. Він потворний, синій і роздутий. Голова трупа схожа на голову Собаки Баскервілей.

Труп (кричить до трупів). Лежите, суки?! Ану падйом, йобане стерво!

Ніхто не встає. Всі лежать смирно, тому що мертві.

Труп (розмишляє). Їбав я тут лежати. Труп зроблен для щастя, як птиця для польота.

Труп по-спортивному біжить з трупарні. Його ніхто не затримує, бо сторож, який спить біля дверей, теж мертвий.

ДІЯ ТРЕТЯ

Апартаменти Кам'яного Долбойоба, що представляють собою кацапські терема. Кам'яний Долбойоб п'є чай з самовару з Донною Ганною і Донною Ельвірою. Всі вищезгадані персонажі вбрані в русопетські костюми.

Кам'яний Долбойоб (з московським акцентом). Что, бляді, нос-та павесілі? Масква слезам не веріт!

Бляді сумно мовчать. Вони задавлені російським домостроем.

Кам'яний Долбойоб. Малчіте, курви, в рот вам дишло? Ех, скука-та!

Кам'яний Долбойоб чуха кам'яну потилицю об стінку. Чути звуки машини, яка приїхала.

Кам'яний Долбойоб. Черті ково-та прінеслі... Анютка, зашила керенкі-та?

Донна Ганна (запопадливо). Зашила, сударік.

Входять Дон Жуан і Зганарель, розмахуючи шаблями.

Дон Жуан. Йобані кацапи неньку сплюндрували! Всіх порубаю! Ану виходь по одному!

Кам'яний Долбойоб і бляді, заклавши руки за голову, злякано стовбичать під стіною. Тим часом Зганарель шаблею поре подушки. З подушок сипляться керенкі.

Дон Жуан. У-у, гадюка! Насосався крові української!

Дон Жуан пиздить шаблюкою Кам'яного Долбойоба по голові. Шаблюка ламається, але Долбойоб падає.

Дон Жуан (кидає уламки шаблюки і витирає руки об шаровари). Радійте, бляді, воля прийшла! Зганарель, одведи до курінного, скажи хлопцям, отаман їбаться розрішив.

Донна Ганна і Донна Ельвіра. Урра-ааа!

Зганарель з блядями виходить.

Дон Жуан (хрумтить кацапською баранкою). Думи мої, думи мої, лихо мені з вами...

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Трупарня Біля трупарні сидить мертвий сторож і спить. В трупарню похапцем вбігає труп. Очі трупа блищать, як в Собаки Баскервілей, в них світиться жадоба життя.

Труп (сам до себе). От набігався, от наїбався! Комусь розказать – не повірять! Якби були б крила, отак взяв би – і полетів!

Труп сидить на цинковому столі у позі Наташі Ростової, охопивши руками гострі коліна.

Труп. Соня, Соня, як можна спати в таку ніч!

Раптом двері в трупарню відчиняються і випльовують Кам'яного Долбойоба, який падає на заплывану підлогу, як дохлий пацюк. На мить в дверях з'являється рогатий силует Чорта з автоматом на шиї.

Кам'яний Долбойоб (до Чорта). і куда ета я папал?

Чорт. Молчі, прідурок! вологодській конвой шутіть не любіт!

Чорт зачиняє двері. Кам'яний долбойоб і труп якийсь час сидять мовчки.

Кам'яний Долбойоб. ви в Маскве бивалі?

Труп. Я тебе раз переїбу – і вся Масква! Пойняв?

Кам'яний Долбойоб. Ясненька... чайку б сечас...

Тихо грає ніжна музика труп і долбойоб сидять на цинкових столах, охопивши коліна, і мріють. За дверима хропить мертвий сторож. Велика зелена муха, яка потай залетіла в трупарню, нудиться життям і протівно дзижчить. Під звуки мухи завіса повільно опускається.

Завіса

Блеск і ніщета підарасів

ДІЙОВІ ОСОБИ

Василь, активний підарас-неформал.

Петро, пасівний підарас-неформал, любовник і друг Василя.

Микита, людожер-ідеаліст.

Марат і Глеб, мандавошкі, які кусають Микиту за яйця. Постійно перебувають на вищезгаданому місці.

Патрікеєвна, дружина Микити, манірна руда блядюга з елементами декадансу.

Миша, Гриша, діти Микити і Патрікеєвни, індивідуально невизначені, брудні і нахабні створіння, які хочуть колотись і нюхати клей.

Позитивна Енергія, непомітна і миршава хуна, яка іноді сидить на Василі.

Заїбуня, страшна зубаста діаспорська потвора, що проповідує політкоректні цінності міддл-класу, хоча насправді хоче ібатися і гратися у паровозіка.

Головні редактори конкуруючих між собою журналів «Гом» і «Бздюч», бридкі кретини, продукти постсовкового снобізму.

Телеоператори, стилісти, візажисти, іміджмейкери і проча наволоч.

ДІЯ ПЕРША

Ізбушка в російському стилі, розташована серед мальовничої галявини в нетрях синьо-зеленого кацапського лісу.

На загал все дуже схоже на ілюстрації Білібіна до казки про Бабу Ягу. Книга з таємничою назвою «Хайдеггер» з нетерпінням чекає свого читача, лежачи на пеньку. Біля ізбушки Василь. Він старанно займається гімнастикою, обтиранням і прибиранням довкілля. Василь – здоровий лобуряка з накачаною тушкою, розмальованою агресивними малюнками. Проста і добра пика Василя дещо контрастує з його суто бойовим фюзеляжем. Це виглядає так, ніби до літака F16 замість його хижої мармизи приставили ібальник від АН-2. З куців за Василем уважно стежить людожер Микита. Він озброєний армійським біноклем і мішком з мотузкою. Зовні Микита схожий на класичного урку 50-х років, але за цим суворим камуфляжем ховається ніжна душа.

Василь.

Недосконалість світу заїбала

І завела в ці нетрі нас з дружком:

Ми не бажали більше брати участь

У змаганні всіх тих недоносків,

Що цілий день тільки і думають про те,

Яким би робом їм залізти в телевізор,

В маленьку цю коробочку

Із сурлом чорнопиким,
Що продукує цінності духовні,
А сам, падлюка, зроблен із пластмаси,
Яка до світу матер'яльного належить.
З цим парадоксом заїбався я –
Не хочу більше я дивитись на блядей,
На тлі яких опецькуватий недоумок
Викручує фігури рітуальні
Своєю сракою колгоспною, в перерві
Між засіданням в парламенті.
Там про духовність трохи попиздів –
І знов біжить співати в телевізор.
І шо за жизнь в людей, чому не міг
Він всидіти на місці, у колгоспі?
Він був би там завклубом, і дівчатам
Співав би він про кропиву їбучу,
Що нею був колись відпизджений в дитинстві,
І з того часу він забуть її не може,
Бо срака ще йому болить і досі...

Але хіба один він засмердів
Повітря наше чисте і прозоре?
Ось подивись на тьолку дурнувату,
Що з пацаном на шкірянім дівані
Пиздять про хуйзна-шо. Вона йому:
«Ги-ги», а він їй: «Ги-и».
Так півтори години
Вони спілкуються. Я йобаний цей ящик
Затяг в мішку на гору, звідки видно

Лани широкополі, забудовані потворними
Будинками для бідних...
Там я посцяв і трохи покурив,
А потім пизданув його безжально носакон
Американського важкого черевика
(Так раньше в «Крокодилі» малювали
Жахливих упизднів, що пиздять Дядю Тома).
І ящик поскакав, як молодий гепард,
Аж раптом на шляху його з'явилась
Пружна і біла храмова стіна.
І вперше тут його зауважав я:
Він не звернув, він впертим чорним лобом
Хуйнув об ту стіну, і розлетілись
Із охуєнним вибухом мозги його японські.
Я ніби чув його останній подих
І крик: «Банзай тено!», між тим біля стіни
Вже дітвора цинічно бавилась його кишками:
Що ж – він жив хуйово,
Помер – я к герой.
Нам звична жизнь, як старий геморой,
А смерть незвична нам, і це – буття закони,
Бо всяка жизнь – слабенькі виєбони,
У порівнянні з смертю кожен з нас
Всього лиш мелкій і трусливий підарас.

Але і тут, в місцях цих пасторальних
Нам спокою нема, я чув, шо репортери
Шось про нас пронюхали, то, мабуть,
Цей недоносок напиздів, що хвастається
Всім, який він є успішний,

А ми його з Петром їбали вдвох –
Він тільки верещав,
І нам з Петром на пам'ять
Подарував по кепочці.

Під час цього пафосного монологу красивий і дурнувятий Петро видерся на дах ізбушки і закукурікав. Дивитись на Петра приємно, він гарний і ніжний. Одягнутий Петро в червоні калготки і червоні чоботи. На голові Петра стирчить червоний пещений «ірокез». Всі інші неодягнені частини Петра переобтяжені різноманітним металобрухтом: каблучками, ланцюгами, сережками, мобільниками, стразами, грайливим татуванням, пірсінгом та іншими педерастичними прибамбасами.

Петро.

Кукаріку! Кукаріку!

Василь.

Прокинувся дружок мій інфантильний
І криками Аврору зустрічає!

Микита (з кущів).

Того не знає він, що замість Еос
Рожевоперстої – зустріне він мене!
Щоправда, пальчиків рожевих я не маю,
Натомість маю ніж і м'ясорубку.
Якщо сюди додати гострі зуби
І голоду стабільне почуття,
Отримаєте ви портрет маньяка...
Но я не є статевим павіаном,
Тбаться зовсім щось не хочеться мені,
Натомість жерти хочеться. Ділема
Ця Фрейда не стосується, скоріше
Природний це протест, шо всі худі пиздять,

Що жерти не престижно, а престижно
Бути стільним і замість «Блядь!»
Казати «Вау!» чи «О-о!»
Це «О-о!» особливо мене заябує.
Тупо їбаться – тоже неprestіжно, а престижно
Дружить з красивим парікмахером
І разом з ним удвох ходить на «паті»
К стілістам креативним..
Тут не хочеш стати людожером –
Мушиш! – щоб зжертити все це падло..

Говорячи це все, Микита дрібно, по-собачому чухає собі яйця і те місце, де у людини хуй прикріпляється к тулубу.

Микита.

От клятї мандавошки боляче кусають!

Колись попробував я їх порохувати:

Світив ліхтариком на хуй, дивився в лупу,

І склалося переконання в мене,

Що їх там не багато – може, двійко..

Одне маненьке, миршаве й гуняве,

А друге із такої товстою пикой.

Я їх назвав Марат і Глеб.

Спитаєте – для чого?

І я вам відповім, що завжди треба

Персоніфікувати те зло, з яким

Боротися ви хочете; канкретно

По іменам назвати всіх пройдисвітів,

Аж потім карасіном їх труїти.

Або казали опитніє люді,

Шо серной маззю харашо помазать,
Бо я спочатку кулаком їх пиздив,
Та тільки синяки набив на яйцях.

Петро.

Кукаріку! Кукаріку!

Входить Заїбуня. Вона голосно пиздить по мобілці, істерично милується природою і бавиться всім, що попадає їй під ноги. Зляканий Петро сповзає з даху і тікає.

Микита.

От, курва мать, злякала мені здобич!
Сьогодні день у мене дуже нещасливий,
До того ж ще Марат і Глеб кусаються...
Я думаю, що, мабуть, буде дощ..

Заїбуня (помічає хатинку підарасів).

Вау! Який чудовий таунхаус із бек'ярдом!
Я чула, що живуть тут геї симпатичні,
Шо протестують проти шовінізму чоловічого,
Вони прес-конференцію збирають...
Як тільки я про них дізналася, одразу
Я зустрічі свої сканселиувала
І драйвувала каром на забаву.
Я сексу захотіла по дорозі
І в піхву файні кульчики запхала,
Але того мені було замало:
Я з'їхала з хайвею на леваду

І там займалась сексом із стік-шифтом,
Бо всі чоловіки – то є тварюки,
Ім тільки факу хочеться від жінки,
А в мене є душа, і я люблю співати,
Ще вірші я пишу про Україну...

Заїбуня істерично сміється, виймає з пизди кульчики, застромлює їх собі у вуха, а потім гепається на газончик і викочується на ньому із дикими завиваннями. Людяний і дещо наївний Василь підбігає до Заїбуні, щоб допомогти.

Василь.

Дама, якщо у вас болить живіт, то я січас зганяю в аптеку за активірованим угльом.
А так ви мені тут всіх мурав'йов подавите.

Микита.

Цій суці не угля треба, а хуя!

Я б задушив її із задоволенням,

Але у мене принципи гуманні:

Вбиваю тільки тих, кого я можу зісти.

Але якби я навіть був голодний,

Я би не став цю курву жерти нікагда,

Крім того, хуйзна-якії приготувати,

Хіба шо в маринаді

Замочить на тиждень?

Петро (злякано позирає із-за дверей).

Кукаріку, кукаріку!

Заїбуня.

Ааа, ооо, ааа-а!

Василь.

Ая-яаяй, аая-яаяй!

Микита.

Блядь!

На галявині раптово з'являються репортери, оператори телебачення тягнуть кабелі, стилісти і візажисти набігають з усіх боків, з піжонських авт вилазять гламурно вдягнуті редактори журналів «Гом» і «Бздюч» із мікрофонами.

Вся ця банда крадеться к Василю. Петро злякано зиркає на них із-за клуні.

Редактори

(перебиваючи одне одного тикають мікрофоном в добру пику Василя).

Кто ви по житті?

Як ви вирішуйте в своєму житті тендерні проблеми?

Який ваш любимий бренд одягу?

Який коктейль ви пили сьогодні вранці?

Чи вважаєте ви себе нюсмейкером?

Чи відділяєте ви гламур від епатажу?

Чи любите ви екстрім?

Чи є у вас в житті адреналін?

Стіліст лі ви по житті?

Василь.

ІДІТЬ НА ХУЙ!!!

Заїбуня.

Ааа, ооо, ааа-а!

Злякані редактори «Гома» і «Бздюча» відступають.

Користуючись безладдям, Микита підкрадається до Петра, пхає його в мішок і тікає. Петро висовує голову з мішка і співає.

Петро.

Нісьот мене ліса

В дальокіє лєса!

Микита пиздить Петра по голові і хижими стрибками мчить в лісові хащі.

ДІЯ ДРУГА

Хата Микити: брудне приміщення, запаскуджене шприцями, тубіками з клеєм, подертими плакатами різних рок-груп, дешевими резиновими тьолками, людськими черепами

і кістками та іншим мотлохом. За брудним столом, застеленим клейонкою (на якій намальовані розочки), сидять вдягнуті в майки з черепами і шкіряні косухи діти Микити – Миша і Гриша. Вони ширяються шприцями і нюхають клей, в такий спосіб безвідповідально розтринькуючи своє хуйове здоров'я. Жінка Микити, Патрікеевна, – руда шльондра в чорних калготках, чорному капелюшку і засмальцьованому халаті – бавиться курінням папіроски з маріхуаною, що стирчить на довжелезному мундштуці. Вона була б схожа на Зінаїду Гіппіус, якби та з циганами бомжувала на вокзалі.

В цю сімейну ідилію раптово вривається Микита, який, як торнадо, вбігає з мішком в хату.

Микита.

Ану прекратіть разложеніє, січас будем обідать!

Патрікеевна.

Миша, Гриша, папа приніс ням-ням!

Микита розкручує мішок. З мішка з'являється пещена голівка Петра. Петро кліпає оченятами і крутить головою, як дурна курка.

Петро.

Вау, як круто! Ви хто, готіческіє екстремали?

Патрікеевна.

Ми куртуазніє маньєрісти.

З цими словами Патрікеевна кокетливо пускає дим в обличчя Петру. Микита дістає з шухляди важку чавунну м'ясорубку і робить спробу прикрутити її до стола з клейонкою.

Миша.

Папа, скільки можна, ми вже подуріли од того м'яса.

Гриша (із снобістськими інтонаціями в голосі).

А я воощє хочу овощі!

Микита (повчально).

Якщо батько людожер – то і діти тоже мають бути людожери. Тоді з вас будуть люди. Настоящі мушціни. Бо бачите, шо кругом робитьсє? Кругом одні стілісти, парікмахери, кріейтори – підари разні.

Патрікеевна (жеманно).

Красота спасьот мір.

Микита.

Но спочатку я їх всіх іззім.

Петро.

Ха-ха-ха – как прикольно!

Миша.

Папа, а можна бути підарасом і одночасно людожером?

Микита.

Іс-клю-че-но!

Петро (жеманно).

Ой. Как цікаво. Можна я спробую?

З цими словами Петро спочатку висовує з мішка мізінчик з довгим пофарбованим нігтем, який негайно хтиво пхає собі в рота, а згодом вистромлює елегантну волохату ніжку.

Патрікеєвна.

О, закрой свої бледніє ноги!

Микита (до Миші).

А ти чого, пацан, цікасуєшся? Дивись у мене!

Миша.

Так. Цікаво, папа.

Микита.

Кушать хочеш?

Миша.

Неа. Так, чіста по приколу.

Микита.

Дебіл. (До Гриші.) І ти теж дебіл. Кругом дебіли. Бля дь, дело всей жизни накривається пиздою.

Микита у розпачі хуярить м'ясорубкою в замизгану стінку, котру прикрашає плакат з написом «Депеш Мод». В тому місці, в яке влучила м'ясорубка, з'являється діра. В діру одразу струменіє сонячний промінь.

Петро.

Кукаріку!

Патрікеєвна.

Ти, придурок, качумай свої галіцизми.

Петро (грайливо).

А то что будет?

Патрікеєвна.

Нос аткушу!

З цими словами Патрікеєвна хижо клацає зубами в небезпечній дистанції біля напудреного носіка Петра.

Петро від несподіванки голосно пердить.

Петро.

Ой. Извініте. Я, кажется, пукнул.

Микита грізно підходить до Петра, небезпечно граючись важким тесаком.

Микита.

Це тобі не кажется!

В цю відповідальну мить двері хатинки відлітають нахуй від страшного удару і в проломі, в переможному сяйві золоті сонячної пилюки, з'являється Василь. Він схожий на роздратованого сенбернара. На плечаху нього сидить Позитивна Енергія. Позитивна Енергія плигає з Василя на підлогу і рішуче пиздує в хату. Там вона здирає зі стін плакати, проколює шприцем развратних резинових хун і підмітає веніком сміття, яке складається, головним чином, з шприців, тубіків клея, людських черепів та інших кісток. Потім Позитивна Енергія відкриває вікна і ставні, і похмура оселя люджерів заливається сонячним сяйвом. В цьому сяйві стоїть Василь в позі Кінг-Конга і пиздить себе кулаками в груди. Від кулаків і грудей струменіють світлі промені, в яких несамовито грається пилюка. Із-за могутньої спини Василя визирають редактори «Гома» і «Бздюча» і Заїбуня, яка повністю ще не оговталась після своїх статевих пригод. Василь страшно кричить, як Кінг-Конг.

Василь.

уу-ууу-ууу!!!

Заїбуня.

Ааа-ооо-ааа!

Від їхніх криків стіни люджерської хатинки падають, здіймаючи при падінні титанічну куряву. Залякані люджери падають навкарачки. З того боку, де метушаться редактори, чути крики: «Ти, долбойоб, де камера?», дзвін важкого софіта, який гепнувся комусь на ногу, і волаючий про допомогу крик: «Бля-ядь!».

Миша і Гриша, які очунали після першого потрясіння, повставали з брудної підлоги і всілися під стіл, закритий клейонкою. Там їм зручно хтиво лапати Позитивну Енергію і пригощати її косяком. Екзальтована Заїбуня з криками: «Сестричка!» обнімається з рудою курвою Патрікеєвною. «Чого ви там сидите? – кричить Заїбуня хлопцям. – А нумо, всі вставайте, будемо гратися в паровозіка», – і сама становиться попереду – паровозом. Патрікеєвна тримає її за талію, а за неї тримається Позитивна Енергія.

Далі ідуть Миша і Гриша, а замикає поїзд Василь в ролі останнього вагона. Він хтиво лапає підлітків, яким це лапання вочевидь подобається. Микита, який сидить навкарачках, як це полюбляють робити зеки на зоні, качається взад і вперед, охопивши руками гострі вуха, весь віддаючись солодкому почуттю горя.

Микита.

Вся жизнь коту під хвіст. Вся жизнь.

Паровозік.

Чучу-чучу-чучу!..

Петро ніжно пестить Микиту по голові.

Петро.

Не плач, дядя. Ми отдохньом, ми отдохньом.

Заїбуня свистить паровозом. Паровоз іде в бік сонця. Петро зустрічає сонце переможними криками.

Петро.

Кукаріку-кукаріку!

Микита (плаче).

От курва мать, Марат і Глеб кусаються!

Завіса

Сказ

Божеволіло залізо і скаженіли люди...

М. Стельмах. Кров людська не водиця

ДІЙОВІ ОСОБИ

Сидір Платонович, начальник ЖЕКа.

Зінаїда Раїсівна, любовниця Сидора Платоновича.

Божевільне Залізо, тоже начальник ЖЕКа.

Мічурін.

Макаренко

ПРОЛОГ

Заплямовані сходи ведуть до дверей, оббитих противним рижим дерматіном Входить Сидір Платонович. В руках у нього бумажна трубка, молоток і цвяхи. Сидір Платонович прибиває до дверей бумажну трубку у розгорнутому вигляді Це плакат. На ньому зображений великий палець людини, з якого тече кров. На крові написано слово: «СКАЗ». Навколо пальця страшні зображення скаженого кота, скаженого собаки, скаженого єнота і скаженої барсучихи. Зверху плаката напис: «Бережіться сказу». Сидір Платонович заходить до кабінету і зачиняє за собою двері, оббиті противним рижим дерматіном. Починає грати страшна музика.

ДІЯ ПЕРША

Приймальня Сидіра Платоновича. На стінках, один навпроти одного, висять портрети Макаренка і Мічуріна. Під портретами шкіряний диван, на дивані лежить гола Зінаїда Раїсівна. Вона куре «Пел-Мел» і трусить попіл на брудну підлогу. Входить Сидір Платонович.

Сидір Платонович. Поїбав не пробігав?

Зінаїда Раїсівна. Ти шо, сказився?

Сидір Платонович. Р-ррр-гав!

Зінаїда Раїсівна. Каравул!

В зв'язку з тим, що кімната порожня, можна подумати, що Зінаїда Раїсівна сподівається на допомогу Макаренка і Мічуріна, але вони не втручаються і спокійно висять на стіні.

Сидір Платонович. Вони тобі не допоможуть.

Сидір Платонович хвацько відкидає задніми ногами бруд в різні боки і страшно гарчить. Зінаїда Раїсівна у розпачі бігає по кабінету, хапаючись руками за різні непотрібні речі.

Сидір Платонович (гарчить). Я давно про це мічтав, як мені щасхарашо!

Сидір Платонович кусає Зінаїду Раїсівну за сраку і повисає на ній Зінаїда Раїсівна з криком вибігає з кабінету, несучи на ера ці Сидіра Платоновича. Саме в ту мить, коли вони безвозвратно щезають в жерновах життя, портрети Макаренка і Мічуріна падають на підлогу з страшним стуком. Оббиті рижим дерматіном двері відчиняються, і в кімнату входить Божевільне Залізо Воно іржаве, погнуте і небезпечне. З усіх боків у нього стирчить різна залізна поїбень. В руці у Божевільного Заліза портфель, на голові – ондатрова шапка. Спираючись на вищезгадане, можна припустити, що Божевільне Залізо – начальник Залізна істота сідає за стола і мрійливо оглядає кабінет.

Божевільне Залізо. Тє-е-екс.

Портрет Мічуріна. Шо «тє-екс», шо «тє-екс»? Я всю жизнь работав! Я хотів зробити так, щоб всі люди були щасливі, а воно прийшло і сидить, начальство із себе корчить. Ти, чмо іржаве, шо ти зробило?

Портрет Макаренка. А я, а я? Я хотів, щоб діти робили полезні фотоапарати. І нахуя я так старався?

Божевільне Залізо. Ідіть на хуй. Будете пиздіти – щас всіх покусаю.

Портрети злякано мовчать.

Божевільне Залізо (Мічуріну). А тебе вооще нада повісити. Нашо ти заставляв їбаться різні овочі? А хочеться їм чи ні – це тебе не їбе. А де ж любов?

Макаренко. Яка любов, яка любов?!

Божевільне Залізо. А ти тоже мовчи, полковник сраний, давно пора тебе розвінчать.

Макаренко (у розпачі). Любов, розвінчать! Шо робиться у цьому світі, шо робиться – хто мені скаже?...

Мічурін. Кудя нїсьошся ти, Русь, – дай ответ!

Макаренко. Не дайот ответа.

Божевільне Залізо. Дураки, не впадайте в істеріку. От я дивлюсь на вас – інтелігенти, ви всігда так. Мало вас стріляли, блядь.

Макаренко. Хто інтелігент? Я інтелігент? Він (показує на Мічуріна) інтелігент?

Божевільне Залізо. Уже і пожартувать нїззя.

Мічурін. Цинізм. Кругом цинізм.

На столі, за яким сидить Божевільне Залізо, дзвонить телефон. Божевільне Залізо бере слухавку.

Божевільне Залізо. Слухаю. Да, товариш Сталін. Єсть. Буде сделано, товариш Сталін. (До портретів.) Ну, ось бачите – а ви зразу в паніку. Роботать нада.

Божевільне Залізо виймає з портфеля важливі папери, надягає нарукавники і поринає у суспільнонародно важливу працю.

Божевільне Залізо. Коли партія сказала – надо, комсомол ответіл – єсть! І даже спать не хочеться!

Макаренко. Бессоніца, Гомер, тугіє паруса. Я список кораблів прочьол до середіни...

Завіса